

ŽENSKÁ HLÍDKA

Podatelka M. Burešová

ZIVOT.

Jos. V. Sládek.

Tiehouze, tše plyne život jak zrádné moře v odběhu a lehkověrný, bláhový je člověk spás jen na břehu.

Jen časem vlna divoká nu do snu zaspláchá a člověk a hrůzu masivěhá a vzkrikne, — vlna utichá, spásé klidně usne zač.

A zvolna, kradmo, zlehoučka jej vody obtáhne, jeh šum, ta huha hebouňka, jak olovo mu sypje na oči. —

Tu zabřní vlna mohutná a spásé vysoké zvláště: "Ó, ten můj život ztračený!" — A vlna se jen zachvěchá. — Ó, Bože můj, ta hra je ukrutná.

ŽENA, ZAHADNÝ TVOR.

Ve všech věkách muž, pán světa, považoval ženu za nejkrásnější dílo tvůrce všehomíra, za záhadného tvora. Nuže, divíme se, jak muži se holedbají o naší jsoucnost a titulují nás — Žena je vrozený anděl, poupě přírody, vznešený anděl lásky, nenahraditelný poklad, Matka, základem vezdělání a charakterem lidstva, nezohrozěná jako tygr, bázliva jako laňka — vzor pravdy a lži. Silnou močí za trůnem, křehkým a i neštěstím v mnohé rodině. Jizlivá, mstivá, žárliivá do krajnosti, marnivá, rozmarná, plná vtrochů, nevyspělá v úvaze a je ještě mnoho a mnoho jiných titulů, kterými nás obohacují.

Ano, žena je záhadným tvorem ovšem a, ač slabší tělesně, duševně však často silnější než muž. — Ale tělesně slabší, často však svojí diplomacií přemůže silnějšího muže a často jeho nezlozonnou vůli v mnohém směru udolá. A vskutku, že i při všech těchto uznáních, která nám muži — třeba nechtějíce — přiklíčí, žena dosud má ještě mnoho dobrých i zlých vlastností, které však jsou buď pro dobro, neb na škodu, buď jí neb tēm, s nimiž přichází do styku. A vskutku, že příroda obohatala ženu takto a to ku jejímu významnému úkolu, o roditelku, co matku! A zdá se nám často, že muž otce dosud nechápe ženu a její povstání a vznešený úkol a místo co by jí měl být nápomočen, jí práčí její ještě stěžuje.

Mnohé tyto krásné neb posměšné tituly jsou nemístné a často i nemístné, však vzor tomu, žena jest tvorem záhadným, však přirozeně citlivým a její úkol v životě nemusí být záviděným hodným a to obzvláště již ne tím silnějším pohlavím.

Klesne-li žena morálně, tož klesne daleko níže pod vrzhleho muže, avšak svým chováním a představou podobá se světi.

Vylíčitı podrobně záhadu žen, vyžadovao by mnoho místa a studia. Napsala jsem poznámky tyto jen tak mimochodem z mnohých debat s pány světa.

Co je nejkrásnější v přírodě? Žena, pravil filosof.

Nejmarnivějším tvorem je žena, di mnohý muž.

Člověkem dvou extrémů — je žena!

Muž je pánem světa! Mnohého však žena vede na provázku.

Nebe, neb peklo začínuje v domácnosti žena!

Žena muže následuje! Vzdor tomu své vůli je vždy podporuje a slávu jemu dobývá, Je-li mužem, a je-li slabochem, v propast jej vede.

Je-li co na světě svůdného, je to žena — a nie tak nedovede brázdnit kapsu muže, jako svůdná žena.

Žena je jaro, léto, podzim a sima v jedné hodně — muž však často ledem celý rok!

Pani Františka Otoupaliková z David City, Neb., majitelka Otoupalik Med. Co., zasala mně krabici lílelida, by se ze mne stala krásavice, což jest vskutku velice vítané, obaviáše pro osobu v mém stáří. A skutečně líleldo jest vřobnů a mohu je z dobrým svědomím odporučit, jaká i lók žaludeční mně zaslaný, zálož mně přítelkyni srdečný dík!

Františka Severinová, Burlington, Colo., 6. května 1915. — Ctěná redakce a vážená pořadatelko! Musím též přispět několika řádky do té milé naší "Hlídky". Nejdříve však se vám zde představím. Čtenářkou "Pokroku" jsem téměř od jeho počátku a odběratelkou od roku 1879, za kterou dobu jsem si na tento výrobný časopis tak přivykla, že, kdybych jedno číslo nedostala, scházelo by mi dobrý, osvědčený přítel. K dopisu tomuto mne vlastně vyhlídla teta Vítányásová a, jelikož jsem jí to slíbila, tedy své slovo tímto splníuji, neboť dodržením slibu dělám člověka. Možná ale, že teta si myslela, že jsem jí to jen tak žertem řekla, když to tiž alespoň napíše jeden dopis, že to bude na celý rok dosti. Ta teta je nějaká okouzlující a nechce si jí pan Sotrab vypodobnit, jak chtěla, přece jen všichni mají jí rádi, ba některým se o ní i v noci zdá. Já ale si tetu představuji asi takto — velikostí prostřední, hezky kulatou a stále se usmívající. Myslím, teta, že by bylo do brě váš obrázek zaslat k otistěni do "Pokroku", neboť potom bychom nebyli tolik zvedaví. Musíte být nejspíše něco zádrsného, neboť nebyl by váš jistě pan Vítányásv tak úzkostlivě před těmi cikány neuvěřal. Velmi ráda čtu dopisy, o nichž se domnívám, že jsou poučné, zvláště jsou-li psány ve směru výchovném a prosty osobních záležitostí a potom ovšem, kdo dovede vaše písekné psat a vylíčit, jak která ta krajina vyhlíží. — Dovolil-li pani pořadatelka, sdělím něco z malé ho vřletu, který jsem 21. února po Rock Island dráze do Kansasa podnikla. Cílem cesty mě bylo Wanego. Vyjela jsem v neděli v 5 hodin večer, kdy začalo u nás sněžit. Pomyšlela jsem si, vřdyť jednu na jih a tam snad bude krásně teplo. Ono ale zatím po několika dni slunce nezavřilo. Du Manhattan, Kans., jsem přijela v 5 hodin ráno s, přesuňvši na vlak U. P. dráhy, do Wanego dostala jsem se o 6. hod. ranní. Zde však snih též padal, ale hned se rozehrával, tak že pobyt na venku byl dosti nepřijemným a proto také nejspíše nikdo mne na nádraží neočekával a teprve až odpoledne pro mne přijeli. Cesty však byly v tak bídném stavu, že jsem takových z svého života nikdy před tím neviděla. A v této nepohodě jel jsem 14 mil, proto také doufám, že mně to nebude nikdo z vás závidět. Na farmu přijeli jsme v 5 hodin večer a tu ovšem bylo mílo k teplým kamnům zasednout. Město Wanego se mi celkem líbilo, je hezky čistě, obehody jsou tam všechny zastoupeny, hotel ale se mně ani dost málo nelíbil, byl ještě, jak se říká, z toho starého vydání. Mají tam též mlýn a myslím, že město čítá něco kolem 200 obyvatel. — Dále jsme jeli přes sousední město Louisville, které čítá asi 400 obyvatel, nemá ale žádné dráhy, ačkoliv jí začali stavět, později však z toho sešlo. Městčko toto má vše potřebné, obehody úhledné a též velký mlýn z kamene a jest vřdou hnaný. Poblíž města rozkládá se chudobněcká farma, na níž stavby jsou dosti rozsáhlé a též tam mají svůj hřbitov a to velmi pěkně upravený. Nejvíce však musela jsem se divit, že tam měli ovočné sady většinou uschlé; dále pozornost mojí poutalo, že je tam všude tolik kamene, kdežto země míle je celá žltá a jinde opět se zase červená; připadá to jako by tam bylo hošně "gambó", které se silně chýtalo na kola, takže to vyhlíželo, jakoby se samého bláta byla urohána, došlo ale to nešlo, leda by bláto rřčím s kol utloukl. Když jsme ujeli asi šest mil, tu jsme přijeli k jednomu vřsu, který v bláto byl tak zapadlý, že s ním ani dva páry mesků nemohly hnouti a, jako se chýlilo k večeru potahy od vřsu vypřáhl. Byla bych velice ráda cestovala ve dne, člověk ale vždy jednu cestu musí konat v noci. Západosu Kansasem až do Belleville jsem již jela asi šestkrát, proto jsem ani mnoho nedbala tuto stát státi vidět. Přes Manhattan jsem na zpáteční cestě jela ve dne. — Toto násto, ač dosti velké, se mně

přilíš nelíbilo, neboť na jeho rozsáhlost připadalo mi až tuze tíché. Mají tam pěknou nedávno postavenou kolej. Za podivnou jistě stojí to množství kamene o kolo města, všude podél dráhy, ba až kam oko mohlo dohlédnout, všude bylo zřiti spousty kamenevápenného. Nemožu pochopit, jak tam ti lidé mohou býti živi, neboť nejen že mnohá obydli postavena byla z tohoto kamene, ale všude v okolí bylo ho tolik, že ani žádné hlíny nebylo k uvidění. Teprve až u města Clay Center krajina počala se mi zamlouvat, kde pozemky byly již téměř jako u nás rovne a půda černá. Tam již orali a písenice také byly zelenější, jakož i dobytek vřhlednější, nežli jako tomu bylo v Wanego. — Zastávka ku svačině byla az v Belleville, kde jsem zároveň spatřila zajisté žívou figuru, neboť nikdy před tím neviděla jsem ženu tak nabarvenou. Ženština a skutečně vyhlídla jako pravá socha a což ty červené namalované tváře. Byla to nejspíše nějaká majitelka a dle vřzelení židovka, kterou, kdyby tak člověk v noci spatřil, vřru za živý tvor nikdy by nepovažoval. Odtud dále na západ je samá rovina, jež se táhne až do Colorado, kterážto krajina je mi vesměs známá. Potom ale počalo se stínívat. U Colby je to ale zvláště zajímavé, neboť tam táhne se pruh země, na kterém nedá se ničeho vypěstovat. Vřr tam totiž vše písením zavřeje a horkem spálí. Pruh tento se táhne až do Texasu a dráha podél traťi bývala nucena postavit ploty, jakých se jinde užívá proti smřiu, ježto koljeje byly vždy značně písením zavřáté. Nyní si to ale již tamní osadníci předešli, naorali si totiž listrem brázdy, v kterých písenk se zachyeuje, tak že se jim podařilo písené něco vypěstovat. Letos mají velké lány pozemků osety ozimkou. Město jest čisté a čistě a elektrickou osvětléno. Zpáteční cesta nám dosti veselé ubývala, neboť ve vlaku bylo nás dosti Coloradoňanů a navzájem jsme se seznámili. Zároveň s námi jelo značné lidí z Kansasu, kteří vypravějí, že po 3 roky žádné kukuřice nesklidili a vřbec z úrody ničeho neudělali. V Colorado těšili se, že to horší jistě nebude, neboť v Kansasu museli kukuřici kupovat po 70c buňl. Cestování, myslím, každému udělá aspoň tolik dobrodiní, že se potom doma cítí spokojenějším, ani těch několik dolarů, jež ho cesta stojí, nelituje. S pozdravem na et. pani pořadatelku a všechny čtenáře "Pokroku" pro tentokrát svůj dopis končím.

Ctěná pani! Srdečný dík za dopis a bude nás těšit, když si častěji na nás s dopisem vzpomene. Srdečně vás zdraví Pořadatelka.

Josef Lřbal, Luray, Kans., 6. května 1915. — Čtěná redakce Pokroku, milě čtenář a vážená pani pořadatelko! Promiňte, dovolím si opět s párma řádky vás obřezovat. Jak vite laskavě čtenář, jsem dobrák od kostí a maso všecko. Uposlechl jsem rady mouře a zkušéně paní Ditrich-Florinové. Jak ona pani psala, že bych jako již mohl jiti, abych již jiti dlel nezlobil; vzal jsem tudíž její radu na vřdomí a koupil si farmu 11 mil od nynějšho domova a nyní tak trochu bečlřm. — Avšak nevírn nyní skutečně, jak to bylo míšeno. Zdáli by nebyl pro mne čas jiti na vřdomst k otei Abrahamu, anebo jako že bych se mohl oženit. Vite, mám-li již kolho zlobit, tož dal bych přednost se oženit. Nemyslete ale prosím s babičkou. Jelikož ale jsem jist, že těch dětí jsem se dost za těch 12 roků pu úmrti mē mítě manželky nazlobil, pravím: Děti, sehyšterje mně na řas živobytí a já po jedno spraviti tu svou resideni na tē koupéné farmě, aspoň na řas se mne zbavite. Po přejevu slohím své zásohy, ubednu neprodyšně, by nezavni hosté na nō se nedostali, ježto ona residenca, jak pozoruji, má tak trochu propadivný vřhled. Dřívějši majitel, jak vidím, byl praktický pán; do jedné světnice dával zásohy nrodleně kukuřice, myši — ty vřtš — mu jí odrřly a on měl řaschy k tomu pod střechou v sarchu. Hošná zásoha ještě jeh tu zbyla. No, myslím si, to bude pohodli! Sestavím kamna a večeře bude hotová, co by 20 napočítal. Dřve se nemuší jedny zavřtat, jsou totiž zaslané tenkou sli, avšak se dezře se kloni. Ale to nie, jsou openy starou klidou. Pořítám

okna, v jednom jsou celē 2 tabulky, ostatni tvořl pouze řiry bečlřm. Přemýšlím, jak se to mohlo stát, avšak přišel jsem věci na kloub. Dřívějši majitel, maje nejspíše strach, by mu "mezřci" nezmržli, vysadil okna a "mezřci" se v jedné světnici uhytovali. Obdivuji se té praktičnosti, řas ale rychle ubíhá, a tu nutno pomýřlet na vaření večeře na tom letním bytē. Veznu trochu lupeni a řaschy kukuričné, přiložím do kamene, zaechnu, ale nastoje — tož vřru nevírn, zdali za 12 roků jsem nevyšel z prakce — že přř hořet ne a ne; kouře dost, že se již ani sám nevidím a oheň přece žádný. Opět přemýřlím, co to bylo příčinou, zdali jsem nedal kominek do myř díru místo do komina? Vyřdu ven, koukám, zdali ta residenca skutečně komín má. Avšak co to? Mám mne zrak, nebo skutečnost! Kus komina vidím ženu tak nabarvenou. Ženština a mezi vřtvemí topolu, jež rozkládá své mohutné větve nad celou střechou, ale po kouři nahore ani panůtky. Co to? Večeř se mehyuje, musím se rozhodnout; v duchu lituji všechny bečlřky na světě a vzpomínám, jak by to bylo vřhodným, nyní býti vysokoletným Sokolem a vřplihati se na omen mohutný topol, po jeho větvı dostat se ku komínu a vyřřtřit jeho vady. Nu, co řkodí, myslím si, k Sokolu náležš a jako chlapee jsi také kdysi v řechách ležl souseďovi na hršku. Zkus to na topolu, zdali jsi nezapomněl. — Po trochu námaze sedm v komínu na střese a rozhlíím se, zdali le nucena postavit ploty, jakých se jinde užívá proti smřiu, ježto kolejeje byly vždy značně písením zavřáté. Nyní si to ale již tamní osadníci předešli, naorali si totiž listrem brázdy, v kterých písenk se zachyeuje, tak že se jim podařilo písené něco vypěstovat. Letos mají velké lány pozemků osety ozimkou. Město jest čisté a čistě a elektrickou osvětléno. Zpáteční cesta nám dosti veselé ubývala, neboť ve vlaku bylo nás dosti Coloradoňanů a navzájem jsme se seznámili. Zároveň s námi jelo značné lidí z Kansasu, kteří vypravějí, že po 3 roky žádné kukuřice nesklidili a vřbec z úrody ničeho neudělali. V Colorado těšili se, že to horší jistě nebude, neboť v Kansasu museli kukuřici kupovat po 70c buňl. Cestování, myslím, každému udělá aspoň tolik dobrodiní, že se potom doma cítí spokojenějším, ani těch několik dolarů, jež ho cesta stojí, nelituje. S pozdravem na et. pani pořadatelku a všechny čtenáře "Pokroku" pro tentokrát svůj dopis končím.

Ctěná pani! Srdečný dík za dopis a bude nás těšit, když si častěji na nás s dopisem vzpomene. Srdečně vás zdraví Pořadatelka.

Josef Lřbal, Luray, Kans., 6. května 1915. — Čtěná redakce Pokroku, milě čtenář a vážená pani pořadatelko! Promiňte, dovolím si opět s párma řádky vás obřezovat. Jak vite laskavě čtenář, jsem dobrák od kostí a maso všecko. Uposlechl jsem rady mouře a zkušéně paní Ditrich-Florinové. Jak ona pani psala, že bych jako již mohl jiti, abych již jiti dlel nezlobil; vzal jsem tudíž její radu na vřdomí a koupil si farmu 11 mil od nynějšho domova a nyní tak trochu bečlřm. — Avšak nevírn nyní skutečně, jak to bylo míšeno. Zdáli by nebyl pro mne čas jiti na vřdomst k otei Abrahamu, anebo jako že bych se mohl oženit. Vite, mám-li již kolho zlobit, tož dal bych přednost se oženit. Nemyslete ale prosím s babičkou. Jelikož ale jsem jist, že těch dětí jsem se dost za těch 12 roků pu úmrti mē mítě manželky nazlobil, pravím: Děti, sehyšterje mně na řas živobytí a já po jedno spraviti tu svou resideni na tē koupéné farmě, aspoň na řas se mne zbavite. Po přejevu slohím své zásohy, ubednu neprodyšně, by nezavni hosté na nō se nedostali, ježto ona residenca, jak pozoruji, má tak trochu propadivný vřhled. Dřívějši majitel, jak vidím, byl praktický pán; do jedné světnice dával zásohy nrodleně kukuřice, myši — ty vřtš — mu jí odrřly a on měl řaschy k tomu pod střechou v sarchu. Hošná zásoha ještě jeh tu zbyla. No, myslím si, to bude pohodli! Sestavím kamna a večeře bude hotová, co by 20 napočítal. Dřve se nemuší jedny zavřtat, jsou totiž zaslané tenkou sli, avšak se dezře se kloni. Ale to nie, jsou openy starou klidou. Pořítám

okna, v jednom jsou celē 2 tabulky, ostatni tvořl pouze řiry bečlřm. Přemýšlím, jak se to mohlo stát, avšak přišel jsem věci na kloub. Dřívějši majitel, maje nejspíše strach, by mu "mezřci" nezmržli, vysadil okna a "mezřci" se v jedné světnici uhytovali. Obdivuji se té praktičnosti, řas ale rychle ubíhá, a tu nutno pomýřlet na vaření večeře na tom letním bytē. Veznu trochu lupeni a řaschy kukuričné, přiložím do kamene, zaechnu, ale nastoje — tož vřru nevírn, zdali za 12 roků jsem nevyšel z prakce — že přř hořet ne a ne; kouře dost, že se již ani sám nevidím a oheň přece žádný. Opět přemýřlím, co to bylo příčinou, zdali jsem nedal kominek do myř díru místo do komina? Vyřdu ven, koukám, zdali ta residenca skutečně komín má. Avšak co to? Mám mne zrak, nebo skutečnost! Kus komina vidím ženu tak nabarvenou. Ženština a mezi vřtvemí topolu, jež rozkládá své mohutné větve nad celou střechou, ale po kouři nahore ani panůtky. Co to? Večeř se mehyuje, musím se rozhodnout; v duchu lituji všechny bečlřky na světě a vzpomínám, jak by to bylo vřhodným, nyní býti vysokoletným Sokolem a vřplihati se na omen mohutný topol, po jeho větvı dostat se ku komínu a vyřřtřit jeho vady. Nu, co řkodí, myslím si, k Sokolu náležš a jako chlapee jsi také kdysi v řechách ležl souseďovi na hršku. Zkus to na topolu, zdali jsi nezapomněl. — Po trochu námaze sedm v komínu na střese a rozhlíím se, zdali le nucena postavit ploty, jakých se jinde užívá proti smřiu, ježto kolejeje byly vždy značně písením zavřáté. Nyní si to ale již tamní osadníci předešli, naorali si totiž listrem brázdy, v kterých písenk se zachyeuje, tak že se jim podařilo písené něco vypěstovat. Letos mají velké lány pozemků osety ozimkou. Město jest čisté a čistě a elektrickou osvětléno. Zpáteční cesta nám dosti veselé ubývala, neboť ve vlaku bylo nás dosti Coloradoňanů a navzájem jsme se seznámili. Zároveň s námi jelo značné lidí z Kansasu, kteří vypravějí, že po 3 roky žádné kukuřice nesklidili a vřbec z úrody ničeho neudělali. V Colorado těšili se, že to horší jistě nebude, neboť v Kansasu museli kukuřici kupovat po 70c buňl. Cestování, myslím, každému udělá aspoň tolik dobrodiní, že se potom doma cítí spokojenějším, ani těch několik dolarů, jež ho cesta stojí, nelituje. S pozdravem na et. pani pořadatelku a všechny čtenáře "Pokroku" pro tentokrát svůj dopis končím.

Ctěná pani! Srdečný dík za dopis a bude nás těšit, když si častěji na nás s dopisem vzpomene. Srdečně vás zdraví Pořadatelka.

Josef Lřbal, Luray, Kans., 6. května 1915. — Čtěná redakce Pokroku, milě čtenář a vážená pani pořadatelko! Promiňte, dovolím si opět s párma řádky vás obřezovat. Jak vite laskavě čtenář, jsem dobrák od kostí a maso všecko. Uposlechl jsem rady mouře a zkušéně paní Ditrich-Florinové. Jak ona pani psala, že bych jako již mohl jiti, abych již jiti dlel nezlobil; vzal jsem tudíž její radu na vřdomí a koupil si farmu 11 mil od nynějšho domova a nyní tak trochu bečlřm. — Avšak nevírn nyní skutečně, jak to bylo míšeno. Zdáli by nebyl pro mne čas jiti na vřdomst k otei Abrahamu, anebo jako že bych se mohl oženit. Vite, mám-li již kolho zlobit, tož dal bych přednost se oženit. Nemyslete ale prosím s babičkou. Jelikož ale jsem jist, že těch dětí jsem se dost za těch 12 roků pu úmrti mē mítě manželky nazlobil, pravím: Děti, sehyšterje mně na řas živobytí a já po jedno spraviti tu svou resideni na tē koupéné farmě, aspoň na řas se mne zbavite. Po přejevu slohím své zásohy, ubednu neprodyšně, by nezavni hosté na nō se nedostali, ježto ona residenca, jak pozoruji, má tak trochu propadivný vřhled. Dřívějši majitel, jak vidím, byl praktický pán; do jedné světnice dával zásohy nrodleně kukuřice, myši — ty vřtš — mu jí odrřly a on měl řaschy k tomu pod střechou v sarchu. Hošná zásoha ještě jeh tu zbyla. No, myslím si, to bude pohodli! Sestavím kamna a večeře bude hotová, co by 20 napočítal. Dřve se nemuší jedny zavřtat, jsou totiž zaslané tenkou sli, avšak se dezře se kloni. Ale to nie, jsou openy starou klidou. Pořítám

a bude aspoň zábava, jelikož na spaní již nebylo ani pomyslení. — Zřasnu a za malou chvíli uslyším, jako když kočky bēhají; strčím jako ve válec proti nepříteli, až byla bednička s náboji prázdna. Přemožen, usínám poznovu, avšak, osude, co to? Zase nový řramot, tik, tak — tempem odměřeným neustále. Přemýřlím, co to zase za řertovinu, skoro (ač takto nejsem bojřený) dostřvám již strach. Slezu z postele, poznovu rozsvitím, — ticho jako v hrobē, až mne hrřza obeřla. Ološim se tedy poznovu a jelikož nie se neozřvř, zřasnu. Za malou minutku však novř zábava. Tik, tak tempem se ozřvř. Přemýřlím, co by to mohlo býti; ba již se mnē, jak pozoruji, strachy těch pár vlasů na mē holē hlavē začínř jeřit, avšak nie platno — tik, tak se stšle tempem opakuje. Vřznužim se ještē a opēt rozřehl pomalu sřrku a co byste řekly, la skavē a trpřlivē řtenářky, že jsem spatřil? Dvě velké myřl jako kočky, uřivaly onen vřřak na dlouhē náasadē za houpačku, každř jsou na jedné stranē. Povídřm, pěknř zábava, avšak mě jste řpravy o spaní. Za několik dnř pobytu ovšem jsem jim radost pokazil. Jest pátek, právē se chystř jet pro novē životní zásohy, když tu nejmladři syn Vřclav přřjel a přřvezl všecko, řeho řřeba, ba co hlavnřho — několik řisodennřho řasopisu a "Pokrok". — Přřhlřřim nejprvé "Ženskou Hlídku" v "Pokroku" ř řtu dopis od pi. Sofie Vocasckovē. Dřky za pozdrav bečlřkovř! Jak seznřte, řtenř přítelkynē, pi. Vocasckovř, řř se dal již na pokřni a již dlel nezlobim, ale zajistē budou řady, až je zase za krřtký řas zlobit budu, neb ony mne nejlēpe rozumějí a řř jim. Pripomínřte mnē, et. pani, byeh dával dobrř pozor u pani řvřgovē. Ono se to snadno řekne, ale hřře vykona při mē bečlřckē tšře. Byl jsem před řasem u bratra návřstovnu, neboť jsem dostal chřř na slepici s nudlema. Přřšel jsem již pozdě večeř a řřaje se bratra na zdravř jeho manželky, pravř: "Ona jest trochu stonřvř, řřa již spřt!" Rřno přřšel mne budit malř, 3 roky starř synřček pana Slřdka, byeh řel k řnidřni. Pravřm, ty jsi hodnř, nepřřijř, řř byeh při spanř hlady umřel. On, co je to umřit? Ty bys neumřel. Dřle pravř, že byl u muziky s babičkou a tam ře slyřel zpřvat: Honzē ředivej, jen se podivej. — Těž ře tam byla babička. Na mou ořřazku, co dēlá babička a dēdeček, pravř: Babička ještē ležř a chovř kluka a dēdeček se řř tam smēje. Pravřm, to snad není pravda, ty, hochu, ani nemluviř pravdu. Mluviř pravdu. Tak pořř, hochu, pŭjdem k babice a dēdečkovi, byeh se přřsvēdřil. Ano, ten malř rozumřa mē pravdu. Smřehy nemohř se zřřzet, pravřm — Bo hořvř vřm k staru pořehnejeř, ale řřtiny musř býti slavnē. Milř přítelkynē, pani S. Vocasckovř, právē jsem přřšel v řas se pozvat a nyní bude na vřs, byste se vřřtila co nejřrřive s touky zpřtky, řchee-li se totiž sřčastnřni o rodinnē stavnosti. Zároveň ale se obdivuji vařemu pozorovřciemu talentu; zdřlo se mnē to býti nemožnē, mŭti rodinu v střři přřes pŭl stoletř, avšak co mē přřsvēdřilřla pani řvřgovř, řř tomu vřřim, neb jsem viděl na své vlastni ořř, řř chovřla kluka, jeřř koupila za pŭlřk na karnevřlu. Kluk řak řivř. řřtiny ale budou se slavit přřce. Vidřm, že jsem toho vřce napsal, neř bylo nřm ŭmyslem a proto končim ř řřđm laskavě řtenou pořadatelku za promiřiti, ře pŭšu řřřzku a k tomu na řpatnēm papřru — snad se někdy polepsřm.

Teta Vítányásová, Omaha, Neb. Milē družky! Co toto pŭšu, venku jest sima a přř a podle toho jest takē moje nálada, neboť na co se podivřm, vř mē rozplřčo, každř vzpomřnka jest mē bolnou. A ani v tē schřzi Starřch Osadnic jsem se nebavřla. Vřsk nejen řř sama, nřřřř vřechny vlastenky Starřch Osadnic. A to proto, ře přřed několika dnř jsme pochovřly naři nřm pan řmilou vlastenku a přřsedkyři S. O. pi. M. Bonkalovou. Smřtneř jsem vřřhlřly ku stoku, kde ona mřsto zauřimřla, kde vřchny jsem k nř s dřřvřrou hředřly, jako k bytosti, kterř vřskutku si zasloviřla řřti řtenou nřmri vřim. Přřed mřsřcem jsme ři projevřli soustrast nad ŭmřtin řejho otec. Ani ve smř jsme se nenadřřly, ře přřřř schřzi vřřame po-

hledni poetu ji. Jak neřprosnř jest smřt! Ještē tomu není rok a řřř nřm odesly 4 vlastenky z kluku Starřch Osadnic: Dřvořřkovř, Hoblřřkovř, Kubeovř a teř přřsedka Bonkalovř. Přřřtelē zemřelřch, přřijmřteř moji soustrast. Vřřsk zřřovřř je mēji potēšenē z toho, ře vlastenka Raiterovř po dlouhotrvřjel nemoci se dostřřila do řehřa z řřesoveim se hlasem dēkuje všem za návřřtvy po řas jejř nemoci a zřřovřř mlvřř za mauřřla zemřelē pi. Bonkalovē, ře si přřje ř prosř, by mu byla ponechřnř palička, kterē ona řakto přřsedkynē při schřzi hč pouřřvřla, řakto pamařřka. Tak vřřdřte, ře nebyla nřře řehřze veselou. Pak jsme řly hned návřřtřit babičku Kytkovou, neb jest tēž nemocnou. Vřřsk, abych vřs sebou nerozplřkala, povřm vřm něco jinēho. Tak jsem taky řnejř nastřřla a proto ře mřm řpatnē zuby, dostala jsem neuralgii do o. blřčeje ř hlavy. Vřřechen řehřmřnek jsem vyuřřila a nie platno; muž se mnē smřle, ře přř jest to jakřsi ŭkřřka a tak si mnē dobrřřal, až jsme se spolu chytřli a řř mē chřřla ukřřzat, co udeřřm, ře zuby musř vřm ř řam si, kterē nebolř. Tu se honem nabřřil, ře mnē je vytřleř sam. No, řekla jsem mu ještē něco a řřa jsem. Vřřsk řim blřže jsem řřa k řekřři, tím vřře jsem se břřla — ne řekřře, ale tē přřřřice, neb přřed několika roky, když jsem je řella spravovřnu, tu jsem myslela, ře hodnř roj vřřel nemůže dēlat řamřs vřřři nežli byl tehdy v mē hlavē. Vřřsk dr. Dienstbier povřřa — ale nebolje se, to nebolř. Na tu přřřiliči tam taky koukřm, ale není to tak zř jako přřed 12 rokř, kdy jsem myslela, ře ohluchnu. Vřřsk ale muřřieek si postavř svojř hlavu a povřřa — když ty tak, tedy řř zase takhle — ř řup s řřřkou do kamene. I, chalupe, řobř se, co's to vyvedř! No, nevidřř! Ale, řto si pomysřl u Duřřřtkř, ře nechodřm pro tabřk? At si mysřl, co si mysřl; řřebřky nehořř. On řekř slovo a řř dveh bylo to. — Vřřsk co jsem ocekřřvala, stalo se hned druhř den. Vřře drahē, když se odstřřř rok starē dřře, plřče a mnoho matka s nřm; ale když se odstřřř 52-letř dēdek, jest mřzout a bručř ř žena, nemř-li kovanou trpřlivost, aby jej jen chlřřaholila, musř bruceř s nřm. A tak se stalo, ře, když rřno vřřal, střle chodil sem tam. Vědřla jsem, ře mu schřřzi eumel, ale smřřt jsem se nesměla. Při strojenř se začal prvř vřstup — co jest to za lřmece? — No, co je mu? — Dva roky byl dosti velkř a teř najednou — ř zapřřla jsem jej sama. Vřřstup druhř nastal, když přřšel z přřce: Starř, řř mņe pro řřřku! I ty křřle, ty taky nechodřř s nřmi zuby! — No, on řek' zase slovo a řř dveh ř řř jsem každřř jinom. On spřř, aby zapomněl, a řř k řotřřovřm na radu. Tam mnē řekli, ře přř nesmř přřstat kourřit najednou a poslř mi je doutnik. Nu, dobrř rada přř je drahř. Přřřdu domř, muř spřřal řřždnř nemoocnř přř se nemř buditi. Rřno na to byl vřstup třřtř: Mrzaty jako přředřle, vř mē bylo v cestē, až mu při zapřřnř řři uleřř knoflik. No, on opēt řek' nēco, řř taky a byli jsme hotovi. Jř bych se tak byla smřřla, ale neřlo to, musela jsem jej litovat. A když řel do přřce, ŭheřlo se mnē. Vřřsk na večeř vřřřup řřřvřř: Jde z přřce, o nēco zakopř a bez nřpovēřř veselořřa počřla. Zřředřka byla doma. Jř jsem se dala do smřehu, on nřm nēco řek' ř řřa jsem, ře dēřřka byla mezi nřmi rychřřřem. Teto, vř se mu nesmřje, odstřř jest zřř ř řřře, tu mřte doutnik a musřte pomalu. Tak, ty jsi přřce hodnřjš, než tu moje kobēta, ře je mnē lēpe. Nu, bodēřř ŭmřleek uleřřil — ř dřřnyky nekourřř, jeomom jeden doutnik dennē. Tak snad přřce odvřknu. Vřřstupy skončene! Opona spřřla ř vřřřřřř moje, ře nemusřm chodit pro tabřk! Tak, milē řtenářky a řřřřci vřřec, si vezmte přřřřřř z nřs a jen trpřřřřř, řa přřř nese řřřř; kdeřto řř musela stšle nosit tabřk!

okna, v jednom jsou celē 2 tabulky, ostatni tvořl pouze řiry bečlřm. Přemýšlím, jak se to mohlo stát, avšak přišel jsem věci na kloub. Dřívějši majitel, maje nejspíše strach, by mu "mezřci" nezmržli, vysadil okna a "mezřci" se v jedné světnici uhytovali. Obdivuji se té praktičnosti, řas ale rychle ubíhá, a tu nutno pomýřlet na vaření večeře na tom letním bytē. Veznu trochu lupeni a řaschy kukuričné, přiložím do kamene, zaechnu, ale nastoje — tož vřru nevírn, zdali za 12 roků jsem nevyšel z prakce — že přř hořet ne a ne; kouře dost, že se již ani sám nevidím a oheň přece žádný. Opět přemýřlím, co to bylo příčinou, zdali jsem nedal kominek do myř díru místo do komina? Vyřdu ven, koukám, zdali ta residenca skutečně komín má. Avšak co to? Mám mne zrak, nebo skutečnost! Kus komina vidím ženu tak nabarvenou. Ženština a mezi vřtvemí topolu, jež rozkládá své mohutné větve nad celou střechou, ale po kouři nahore ani panůtky. Co to? Večeř se mehyuje, musím se rozhodnout; v duchu lituji všechny bečlřky na světě a vzpomínám, jak by to bylo vřhodným, nyní býti vysokoletným Sokolem a vřplihati se na omen mohutný topol, po jeho větvı dostat se ku komínu a vyřřtřit jeho vady. Nu, co řkodí, myslím si, k Sokolu náležš a jako chlapee jsi také kdysi v řechách ležl souseďovi na hršku. Zkus to na topolu, zdali jsi nezapomněl. — Po trochu námaze sedm v komínu na střese a rozhlíím se, zdali le nucena postavit ploty, jakých se jinde užívá proti smřiu, ježto kolejeje byly vždy značně písením zavřáté. Nyní si to ale již tamní osadníci předešli, naorali si totiž listrem brázdy, v kterých písenk se zachyeuje, tak že se jim podařilo písené něco vypěstovat. Letos mají velké lány pozemků osety ozimkou. Město jest čisté a čistě a elektrickou osvětléno. Zpáteční cesta nám dosti veselé ubývala, neboť ve vlaku bylo nás dosti Coloradoňanů a navzájem jsme se seznámili. Zároveň s námi jelo značné lidí z Kansasu, kteří vypravějí, že po 3 roky žádné kukuřice nesklidili a vřbec z úrody nič